

[A. C. Normann.]

telse. Landbruget stilles nu ved vor indgang i de syv ikke ringere end hidtil, således som tilfældet er med de dele af industrien, der har behov for en betydelig omstilling, men har tværtimod opnået visse fordele i de hidtidige forhandlinger. Men landbruget må fortsat se sig udsat for en hårdhændet forskelsbehandling udefra, og det må da være et mål for Danmarks udenrigspolitik i den kommende tid at tilkæmpe Danmarks landbrug en ligestilling med dem, det konkurrerer med.

Nu får jo også landbrugseksporten sin gavn af den nye eksportfremmende politik, vi her behandler, og som kommer hele eksporten til gode, men dermed er då også på ny understreget, hvad landbrugerne i høj grad har følt i de senere åringer: at vi er henvist til at hjælpe os selv. Det er mildest talt en hård behandling, vort hovederhverv har været ude for fra andre lande i form af statsstøtte til deres eksport i den hensigt at holde vore varer ude, told på danske landbrugsvarer, salg til underpriser fra statsbetalte lagre o. s. v.

Det var jo hensigten med NATO, at dennes medlemslande også skulle være solidariske på de økonomiske områder. Nu ønsker jeg ikke her at blande dette op i den gamle strid om det fornuftige eller ufornuftige i Danmarks tilslutning til denne organisation; men det må være en lille smule bittert for dem, der stærkt ønskede denne tilslutning, at se, at selv nu, efter at samarbejdet har været i ti år, er vore allierede i NATO, som skulle være solidariske med os, de stater, som er ledende i denne forskelsbehandling, man kan næsten sige i denne krig mod vort hovederhverv. Jeg nævner det her ud fra ønsket om, at vi må have dette i erindring ved de kommende udenrigsøkonomiske forhandlinger.

I øvrigt synes jeg, det er rimeligt, at det ærede medlem hr. Anker Lau i så høj grad, som han gjorde det, så spørgsmålet i sammenhæng med andre sider af denne økonomiske politik. Jeg har en fornemmelse af, at det går langsomt for mange mennesker med at indstille sig på denne tingenes helt nye tilstand, der indtræder 1. juli i år. Det gælder også for medlemmer i det høje ting. Der er naturligvis mange, der har vænnet sig til at tænke i de nye baner, og som ser for sig

Danmark som et led i de syv allerede om fem måneder, mest vel folk med tilknytning til erhvervslivet, og til den kreds føjer sig for tiden, tror jeg, medlemmerne af toldudvalget, der nu i to måneder har lyttet til ca. 150 deputationer fra virksomheder og brancher, hvis vilkår ændres efter liberaliseringens begyndelse og ofte på en for dem meget afgørende måde.

Vi har i udvalget hørt ikke blot om toldforhold og konkurrencevilkår her og i andre lande, men vi har også fået et stærkt indtryk af, at i den nye konkurrencekamp bliver spørgsmålet om erhvervslivets omkostninger af afgørende betydning for erhvervslivets og virksomhedernes trivsel. Derfor er det glædeligt, at regeringen nu har taget initiativ til at gøre finansieringsomkostningerne billigere, og det er tilsvarende betænkeligt at se, med hvilken mangel på forståelse omkostningsspørgsmålet indgår i oppositionens nye valggrundlag. I en tid, hvor forbruget i forvejen er i stærk stigning i forhold til produktionen, hvor produktionen kun kan stige langsomt, fordi alle hænder er beskæftiget, bortset fra de sæsonledige, vil en udvidelse af købekraften kun for en ringe del gå til investering. Der er i erhverv, som ikke kan skaffe mere arbejdskraft, kun et motiv til investering i arbejdsbesparende maskiner, og en sådan investering virker kun langsomt. Den teori, at skatterne virker investeringshæmmende, slutter jeg mig i høj grad til, men det hører med til teorien, at en nedsettelse af skatterne, hvis den ikke ledsages af offentlige besparelser, øger forbruget, og jeg ser ikke rettere, end at en udvidelse af købekraften, så længe der er fuld beskæftigelse og maksimal produktion, vil søge udløsning i efterspørgsel enten efter indenlandske varer, hvis priser stiger, fordi udbuddet er næsten uændret, og hvoraf der så bliver et mindre kvantum til rådighed til eksport, eller efter importvarer, og virkningen er i begge tilfælde højere omkostninger og forbrug af valuta.

I denne for erhvervene skæbnesvangre periode må det ikke glemmes, hvor afgørende det kan blive i den ofte knivskarpe konkurrence, der kommer, at omkostningerne ikke er for høje, og at der er valuta til rådighed for råvareimporten og til investeringerne. I den store omstillings-